

Sygn. akt IV Ka 715/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 stycznia 2015 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Tomasz Ignaczak (spr.)

Sędziowie SO Ireneusz Grodek

SO Agnieszka Szulc-Wroniszewska

Protokolant sekr. sądowy Dagmara Szczepanik

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim Violetty Włodarczyk

po rozpoznaniu w dniu 13 stycznia 2015 roku

sprawy **I. D.**

oskarżonej z art. 177§1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 28 października 2014 roku sygn. akt II K 395/14

na podstawie art.437§1 kpk, art.636§1 kpk, art.8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami)

- **utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;**
- zasądza od oskarżonej I. D. na rzecz oskarżycielki posiłkowej E. D. (1) kwotę 420 (czterysta dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego poniesionych w postępowaniu odwoławczym;
- zasądza od oskarżonej I. D. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 220 (dwieście dwadzieścia) złotych opłaty za drugą instancję oraz kwotę 20 (dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt: IV Ka 715/14

UZASADNIENIE

I. D. została oskarżona o to, że:

W dniu 16 maja 2014 roku w P. nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w sposób szczegółowo opisany w zarzucie, doprowadzając przez do zderzenia się opisanych w wyroku pojazdów, w wyniku czego pokrzywdzona E. D. (2) doznała wymienionych w zarzucie obrażeń ciała naruszających czynności narządów jej ciała na okres czasu powyżej dni 7, tj. o czyn z art. 177 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim wyrokiem z dnia 28 października 2014 roku w sprawie II K 395/14:

-.

- oskarżoną uznał za winną popełnienia zarzucanego jej czynu i za to na podstawie art. 177 § 1 kk wymierzył jej karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 2 lat;
- na podstawie art. 71 § 1 kk wymierzył oskarżonej karę 50 stawek dziennych grzywny po 20 zł. jedna stawka;
- zasądził od oskarżonej na rzecz oskarżycielki posiłkowej kwotę 588 zł. tytułem zwrotu wydatków poniesionych w toku postępowania;
- orzekł o sądowych.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez obrońcę oskarżonej.

Obrońca zaskarżył wyrok w całości na korzyść oskarżonej, zarzucając w apelacji wyrokowi:

- obrazę przepisów prawa karnego materialnego mającą wpływ na treść wyroku poprzez przyjęcie, że oskarżona dopuściła się popełnienia zarzucanego jej czynu;
- w razie uznania winy oskarżonej obrazę przepisów prawa karnego materialnego mającą wpływ na treść wyroku poprzez nie skorzystanie z instytucji warunkowego umorzenia postępowania opisanej w art. 66 § 1 kk;
- obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 4, 5 § 2, 7, 92, 170 § 2, 201 i 410 kpk polegającą na tłumaczeniu nie dających się rozstrzygnąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonej i nierozważeniu całokształtu okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego oraz jednostronnej analizie dowodów i niedopuszczeniu dowodu z opinii innego biegłego z zakresu ruchu drogowego, chociaż dotychczasowa opinia była niepełna i niejasna;
- rażąco niewspółmierność kary (w razie uwzględnienia winy oskarżonej), a także nieskorzystanie z dobrodziejstwa warunkowego umorzenia postępowania, mimo, że oskarżona spełniała wszystkie warunki z art. 66 § 1 kk.

Ponadto obrońca wniósł o ujawnienie na rozprawie apelacyjnej odpisu wyroku Sądu Rejonowego w Końskich z dnia 27 sierpnia 2014 roku sygn. akt II K 281/14 załączonego do apelacji (k. 137 – 138).

W konkluzji obrońca wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej,
- lub, przy przyjęciu jej winy, o zmianę zaskarżonego wyroku i warunkowe umorzenie postępowania,
- ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania do Sądu I instancji.

Na rozprawie apelacyjnej obrońca podtrzymał swoją apelację i wnioski w niej zawarte.

Oskarżona na rozprawie apelacyjnej przyłączyła się do stanowiska swojego obrońcy.

Oskarżycielka posiłkowa nie stawiała się na rozprawę apelacyjną.

Pełnomocnik oskarżycieli posiłkowej na rozprawie apelacyjnej wnosił o nieuwzględnienie apelacji obrońcy i o utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy, oraz o zasądzenie od oskarżonej na rzecz oskarżycielki posiłkowej zwrotu kosztów zastępstwa procesowego poniesionych w postępowaniu odwoławczym według norm przepisanych.

Prokurator na rozprawie apelacyjnej wnosił o nieuwzględnienie apelacji obrońcy i o utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy na rozprawie apelacyjnej ujawnił załączony do apelacji odpis wyroku Sądu Rejonowego w Końskich z dnia 27 sierpnia 2014 roku sygn. akt II K 281/14 (k. 137 – 138).

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy jest oczywiście bezzasadna.

Zaskarżony wyrok jako sprawiedliwy, odpowiadający prawu karnemu materialnemu i nie uchybiający prawu karnemu procesowemu należało utrzymać w mocy. Argumenty zawarte w apelacji okazały się bezzasadne.

Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych oraz błędnej oceny dowodów nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny w oparciu o rzetelnie i wszechstronnie oceniony materiał dowodowy. Każdy istotny dowód został poddany analizie i oceniony w kontekście innych, powiązanych z nim dowodów. Ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd Rejonowy jest obiektywna, prawidłowa, zgodna z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, oparta o całość ujawnionego na rozprawie materiału dowodowego i jako taka korzystna z ochrony jaką daje art. 7 kpk. Sąd Okręgowy nie będzie w tym miejscu tej oceny i tych ustaleń powielał, albowiem wobec doręczenia stronom odpisu uzasadnienia zaskarżonego wyroku analiza ta powinna być im znana - dość powiedzieć, że Sąd odwoławczy aprobuje dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę dowodów oraz oparte na niej ustalenia faktyczne.

Ponadto w sprawie nie zachodziły nie dające się usunąć wątpliwości – to apelant usiłuje podważyć prawidłowe ustalenia faktyczne Sądu i doszukuje się wątpliwości tam, gdzie ich nie ma. To, że skarżący nie zgadza się z oceną dowodów zaprezentowaną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie jest równoznaczne z występowaniem w sprawie nieusuniętych wątpliwości.

W szczególności nie zachodziły okoliczności wymienione w art. 201 kpk, które nakazywałyby dopuszczanie dowodu z opinii innego biegłego ds. rekonstrukcji wypadków, albowiem opinia biegłego P. D. była pełna, jasna, wyczerpująca i logiczna. Wszelkie wątpliwości zgłaszane w piśmie procesowym obrońcy z dnia 20 października 2014 roku (k. 103 – 106) zostały wyjaśnione w ustnej opinii uzupełniającej wydanej przez biegłego na rozprawie w dniu 21 października 2014 roku (k. 112v - 113). Co do położenia powypadkowego pojazdów to o tyle nie ma to znaczenia, że przecież usytuowanie pojazdów względem siebie w momencie zderzenia nie budzi wątpliwości, wynika nie tylko z zeznań pokrzywdzonej i Z. D., ale też z obiektywnych dowodów w postaci charakterystycznych uszkodzeń obu pojazdów. Tak jak opiniował biegły, nie ma znaczenia, czy bezpośrednio w momencie zderzenia się pojazdów samochód oskarżonej był w ruchu – istotne jest, że oskarżona wysunęła swój pojazd na jezdnię nie mając żadnej widoczności, a więc to ona włączyła się do ruchu i nie ustąpiła pierwszeństwa przejazdu samochodowi kierowanemu przez Z. D.. Argumenty apelanta i linia obrony oskarżonej, jakoby jej samochód długo stał wysunięty na jezdnię, a to Z. D. popełnił błąd, gdyż go nie ominął, zostały obalone nie tylko przez zeznania Z. D., ale i przez opinię biegłego oraz są nie do przyjęcia w świetle zasad logicznego rozumowania. Przecież, gdyby samochód oskarżonej stał wysunięty przez 30 sekund, to samochód Z. D. w tym czasie przejechałby 400 metrów. Tymczasem charakter uszkodzeń pojazdów potwierdza zeznania Z. D., że zareagował na nagłe wysuwanie się samochodu oskarżonej i odbił kierownicą w lewo. Ponadto nie byłoby logiczne zachowanie oskarżonej polegające na tym, że nic nie widząc wysunęła się na jezdnię, po czym stała tam – nadal nic nie widząc – przez 30 sekund.

Dlatego mechanizm wypadku opisywany przez pokrzywdzoną, jej męża Z. D., oraz przez biegłego, jest najbardziej prawdopodobny w świetle zgromadzonego materiału dowodowego i prawidłowo został ustalony przez Sąd Rejonowy. Natomiast co do załączonego do apelacji wyroku Sądu Rejonowego w Końskich z dnia 27 sierpnia 2014 roku sygn. akt

II K 281/14, to skarżący nie dostrzega, że jego treść wskazuje na przyczynienie się kierowcy mającego pierwszeństwo przejazdu do wypadku (z opisu czynu wynika, że poruszał się z prędkością dwukrotnie przekraczającą prędkość administracyjnie dozwoloną w warunkach ograniczonej dla siebie widoczności). Tymczasem Z. D. prowadził swój pojazd z prędkością administracyjnie dozwoloną, dla swojego kierunku ruchu miał dobrą widoczność (to oskarżona widoczności nie miała) i w żadnym stopniu nie przyczynił się do zaistnienia wypadku (albowiem żeby go uniknąć musiałby poruszać się z prędkością mniejszą niż 25 km/h). Z. D. nie miał przesłanek do ograniczania prędkości poniżej administracyjnie dozwolonej (czyli do niższej niż 50 km/h) albowiem mógł zakładać, że poruszając się drogą z pierwszeństwem przejazdu nie zostanie zaskoczony nagłym manewrem kierowcy, który nic nie widząc zajedzie mu drogę.

Dlatego jedynym sprawcą tego wypadku była oskarżona. Stąd zarzut naruszenia prawa karnego materialnego, tj. art. 177 § 1 kk, jest chybiony. Chybiony jest również zarzut naruszenia art. 66 § kk poprzez jego niezastosowanie, oraz związany z nim zarzut rażącej niewspółmierności reakcji prawno – karnej na czyn przypisany oskarżonej.

Jak sam apelant zauważył, instytucja warunkowego umorzenia postępowania jest dobrodziejstwem – szkoda, że skarżący zapomina, że jest to dobrodziejstwo, na które trzeba sobie zasłużyć. Samo formalne spełnienie przesłanek z art. 66 § 1 kk nie obliguje Sądu do stosowania tej instytucji – Sąd musi baczyc na stopień społecznej szkodliwości czynu, postawę sprawcy, przesłanki związane z prognozą kryminologiczną. Charakter czynu oskarżonej, jej podejście i stosunek do niego, oraz jej postawa w toku procesu nie uzasadniają stosowania wobec niej łaski warunkowego umorzenia postępowania. Oskarżona naruszyła normy bezpieczeństwa w sposób istotny i rażący – wyjeżdżała na jezdnię mimo tego, że jak sama podkreślała, nie miała żadnej widoczności. W ten sposób doprowadziła do wypadku – i co gorsze, nadal nie rozumie, jak istotne i podstawowe zasady ruchu drogowego naruszyła. Nie ma poczucia winy, nie wyciągnęła z tej sytuacji wniosków. Broniąc się wmawiała, że oskarżycielka posiłkowa tak naprawdę symuluje, jakoby jej dolegliwości wystąpiły w związku z wypadkiem. Oczywiście oskarżona miała prawo do obrony materialnej i mogła się tak bronić – ale skoro doszło do przypisania jej winy, do Sąd miał prawo oceniać jej postawę w tym procesie. A postawa ta (a także stopień społecznej szkodliwości czynu i stosunek do tego czynu oskarżonej) nie zasługiwała na to, aby stosować w tej sprawie warunkowe umorzenie postępowania.

Dlatego wymierzona oskarżonej kara 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania tej kary na okres próby lat 2 i wymierzona kara 50 stawek dziennych grzywny po 20 zł. stawka jest sprawiedliwą reakcją na jej czyn, adekwatną do stopnia jej winy i do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez nią czynu.

Na podstawie 636 § 1 kpk Sąd zasądził od oskarżonej na rzecz oskarżycielki posiłkowej kwotę 420 zł. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego świadczonego w postępowaniu odwoławczym. Zasadzając opłatę za czynności adwokata z tytułu zastępstwa prawnego, Sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy adwokata, a także charakter sprawy i wkład pracy adwokata w przyczynienie się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia, przy czym podstawę zasądzenia owej opłaty, stanowią stawki minimalne określone w stosownych przepisach. Wynika to wprost z § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.). Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej nie złożył zestawienia wydatków, a jego wkład w rozpoznanie sprawy na etapie postępowania odwoławczego był bardzo niewielki i ograniczył się do uczestnictwa w krótkiej rozprawie apelacyjnej. Uzasadnia to zasądzenie wydatków w minimalnej określonej w/w rozporządzeniem wysokości.

Na wydatki Skarbu Państwa w postępowaniu odwoławczym złożył się ryczałt za doręczenia pism procesowych w kwocie 20 złotych.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim na podstawie art. 636 § 1 kpk i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami) zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20 złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym oraz wymierzył jej 220 złotych tytułem opłaty za drugą instancję. Oskarżona osiąga stały dochód, brak

jest w jej przypadku przesłanek do odstąpienia od wyrażonej w art. 627 kpk zasady ponoszenia kosztów procesu przez skazanego.

Z powyższych względów orzeczono jak w wyroku.